

La botiga de l'Enric

Fa una calor de mil dimonis. Aquesta tarda després de l'escola, com sempre anem a la botiga de l'Enric, què és terrissaire. Sempre que anem a la botiga de l'Enric ens ensenya terrisseria i fem gerros i bols. L'Enric és un home tendre. Té els ulls petits i un gran cor. Semre ha sigut molt amable amb nosaltres. Ens agrada molt estar amb ell, ens explica histories i és molt divertit estar amb ell. Sempre té una broma preparada per fer-nos somriure.

-Enric?

Vam buscar per tot el taller però no vam trobar ni una ànima. Estava a punt de trucar la dona de l'Enric quan de sobte la Laia ens va senyalar un paper arrugat al fons d'un gerro ben gran, on la gent hi posa els paraigües. Ens vam acostar lentament fins que la Laia va agafar el paper i va començar a llegir:

Benvolgut Enric,

Com que no estàs pagant la hipoteca del taller, tenim l'obligació de quedar-nos el taller.

Ens sap molt de greu.

Atentament, Manel Rifa.

Ens vam quedar de pedra, i vam decidir no dir res a ningú. Un cop a casa vam pensar de fer una reunió de les nostres, vaja, de germans. Vam pujar cap a el nostre espai secret, les golfes. Un cop allà després d'assegurar-nos que els pares feinejaven i no ens buscarien vam començar a parlar.

Quan el tema va estar aclarit, vam arribar a la conclusió de anar a casa de l'Enric per parlar amb ell. Vam entrar al seu despatx i el vam trobar assegut a una cadira tot moix, mai no l'havíem vist tant desil·lusionat. Ens va explicar que no tenia prous diners per pagar l'hipoteca del taller.

De camí a casa, altre cop, tots tres callàvem fins que el Martí va proposar de fer una recol·lecta de diners per al nostre amic Enric.

Vam anar a la botiga de l'Enric i vam començar a fer gerros i bols, tal com ens havia explicat amb els seus savis consells. Després els vam posar al forn i l'endemà, els vam començar a vendre al pati de l'escola. Va ser un èxit!!!! Tots els nens ens en compràvem per regalar a les mares, pares, tietes i cosines segones! Després ens vam reunir a les escales del pati per parlar tranquil·lament que havíem de fer. Vam decidir seguir el nostre petit projecte per aconseguir més diners però tot canviant d'escenari, volíem anar a un lloc on hi hagués més gent per comprar. Vam decidir anar a la plaça de la Vila.

Quan ja portàvem una estona, els botiguers dels comerços s'acostaven a nosaltres i ens regalaven coses perquè les venguéssim. A poc a poc tothom es va assabentar i la Júlia de la botiga d'esports ens duia samarretes per vendre, la Carmesina de la botiga de queviures ens duia laminadures, en Roger, el carnisser, ens portava pernil salat i botifarres i la Teresa de la pastisseria Bisbons ens va portar un pastís de crema cremada amb fruites vermelles deliciós, la Maria de la llibreria uns llibres, la Marta la quiosquera, revistes Sàpiens i en Joan el sabater unes xanquetes per a l'estiu .

Al vespre ens vam posar a comptar els diners que havíem recol·lectat, però encara ens faltava bastant.

L'endemà quan ens vam despertar ens vam adonar que el termini de la hipoteca s'acabava el dia següent, per això ens vam aixecar com tres coets i vam anar directe al traster, ho vam agafar tot i vam arrencar a corre avall.

El poble es va volcar a ajudar l'Enric i la seva botigueta. Tot i així, crec que no arribàvem. Vam fer tot el que estava a la nostra mà, però no estàvem segurs d'aconseguir-ho. Amb llàgrimes els ulls perquè tothom havia mostrat la seva solidaritat i els comerciants ens havien ajudat molt, estàvem tristos perquè no aconseguiríem el nostre objectiu.

Mentre parlàvem de la nostra desesperació, un senyor molt arreglat, es va acostar a la nostra paradeta i ens va dir que volia un gerro, i a més a més ens va proposar ser els protagonistes d'un anunci publicitari del comerç local català.

Quan vam arribar a casa la mare ens esperava a la porta. Mentre dinàvem va sonar el telèfon. Era el senyor que ens havia ofert fer un anunci del comerç local.

Dilluns següent vam anar cap a Barcelona per a fer l'anunci. Vam estar una estona practicant i al final ensenyàvem bols i dèiem: Compra a les botigues de casa! En alguns moments va ser una mica avorrit perquè el director (l'home que ens havia comprat el gerro) no parava dir: talleu!, endavant!... però al final vam aprendre i ens ho vam passar genial!

Quan ja teníem prou diners vam arrencar a corre cap al taller. Al taller hi havia dos homes de l'hipoteca i l'Enric amb els ulls plorosos de tant plorar. Quan vam ser al seu costat vam fer-li una abraçada gegantina i li vam donar els diners per l'hipoteca. Ell immediatament va canviar el seu posat moix a la cara de sempre i ell va donar els diners necessaris de la hipoteca. Amb els altres diners vam organitzar una festa amb tots els ciutadans. Tots van aportar moltes coses a la gran festa.

L'endemà la botiga de l'Enric tornava a estar com sempre: alegre i serena. Vam entrar a la botiga i vam anar a saludar l'Enric. Ell ens esperava amb un bon somriure.

Dilluns, a l'escola ens van felicitar i aleshores l'Aina va proposar: I si fem un gerro per a cada botiga per donar les gràcies? Tots estàvem d'acord i quan vam acabar l'escola vam anar cap al taller ben alegres. Un cop allà vam començar a fer gerros per totes les botigues de la Bisbal.

L'anunci va sortir a la tele i va ser un èxit. Era un anunci per promocionar els comerços de tot Catalunya però hi sortien els gerros de l'Enric i aviat la Bisbal es va convertir en el centre comercial de Catalunya. Tothom volia

visitar els gerros de l'Enric i tastar els pastissos de la Teresa, compraven xanquetes a en Joan i a totes les botigues de la ciutat.

L'endemà vam anar a repartir amb el vell jeep de l'Enric els gerros que havíem fet per a les botigues. Vam passar per totes les botigues de la Bisbal. No ens va faltar ni una botiga! Aleshores l'Aina va tenir una idea: va proposar que l'Enric fes tallers a els nens de la comarca. A tots ens va agradar la idea però al final vam decidir que nosaltres també l'ajudàriem.

Als nens els hi va agradar molt el taller i ja tenien ganes de fer la següent trobada. Alguns modelaven bols per regalar als pares, altres gerros per a les flors, alguns figuretes o fins i tot alguns porta llapis. Tothom tenia a casa algun gerro, bol...

L'Enric mai més va tornar a tenir problemes amb l'hipoteca i, ara compartíem amb tots els nens del poble un amic comú. Bé i també ens havíem fet amics amb els botiguers de la ciutat, que a partir d'ara sempre que anàvem als seus establiments ens regalaven alguna cosa.